

Arrest

nr. 162 460 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 september 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 3 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 15 september 2009 België binnen, en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 25 juni 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 51 614 van 25 november 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.2. Op 21 juni 2010 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 30 september 2010 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 6 september 2011 ongegrond bevonden.

1.3. Op 28 oktober 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 106 674 van 12 juli 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 18 februari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arrest nr. 106 670 van 12 juli 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 30 april 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 27 mei 2013 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 6 september 2013 ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 140 743.

1.6. Op 20 juli 2013 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 3 september 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 140 642.

1.7. Op 6 september 2013 wordt de verzoekster een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op 3 oktober 2013 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod van 3 jaar:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18.02.2013, ter kennis gegeven op 20.02.2013

“(…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 140 743.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In enig middel voert de verzoekster een schending aan van het vertrouwensbeginsel, van de motiveringsplicht, van het “*objectiviteitsprincipe*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij

wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Daarnaast voert ze ook de overschrijding of afwending van macht aan, alsook een beoordelingsfout.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“DOORDAT :

Tegenpartij, DVZ stelt dat betrokkene geen gevolg gegeven heeft aan het bevel het grondgebied te verlaten dd. 18.02.2013 betekend op 20.02.2013 ;

TERWIJL :

Dat verzoekster zodanig ziek was dat zij ten andere een CAV gezondheidsprobleem gehad heeft op 25.03.2013, zij werd gehospitaliseerd en diende diverse medische onderzoeken ondergaan ;

Dat het in die omstandigheden mensonwaardig zou zijn, een half-verlamde persoon te verplichten, zich zo ver te verplaatsen, met niet voorziene degelijke zorg, begeleiding en voorziene opvolging in het herkomstland ;

Dat DVZ op 06.09.2013 een INREISVERBOD uitvaardigd (betekend op 03.10.2013) omdat een vorig bevel het grondgebied te verlaten (BGV) dd. 18.02.2013 (betekend op 20.02.2013) niet zou zijn nageleefd :

Uit een oppervlakkige analyse ziet men dat verzoekster een medisch attest inbrengt op 31.03.2013 van de cardioloog - op 26.03.2013 een medisch attest van de neuroloog - en op 19.03.2013 van de huisarts - komen daarnog bij tal van analyses, kliniekexamens enz. ;

Rekening houdend dat men soms lange tijd ziek is vooraleer men testen of medische documenten kan voorleggen, is het niet mensonwaardig te eisen dat iemand het land verlaat (laat ons zeggen één maand of later na afgifte van een BGV dd 18.02.2013 - 20.02.2013) waar hij essentiële levensnoodzakelijke zorgen krijgt, en dat dit maanden zoniet jaren kan duren ;

Medische attesten bewijzen zorgen voor en na de periode van afgiftes ervan (alle drie hiervoor van maart 2013) : een INREISVERBOD in september of oktober 2013 als gevolg van het niet voorheen kunnen vertrekken om gezondheidsredenen is zeker geen bewijs van goed bestuur ;

Dat zowel voor wat de gezondheidsproblemen van verzoekster betreft als de bedreigingen /gewelddaden te wijten aan haar azeri-afkomst, betrokkene partij supplémentaire elementen zal aanbrengen waaruit blijkt dat een terugkeer naar het oorsprongland zeker risicovol is ;

Dat conform het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging, men moeilijk inziet hoe verzoekster nog tijdig haar rechten zou kunnen laten gelden, indien zij ziekelijk en verlamd zou moeten vertrekken- in acht genomen de hangende AANVRAGEN bij DVZ :

(bijvoorbeeld in het kader van een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis en een aanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980)

en in het kader van de behandeling van VERZOEKSCHRIFTEN bij de RAAD voor VREEMDELINGENBETWISTINGEN, in het geval betrokkene partij het land moest uitgezet worden ;

Dat in dergelijke omstandigheid men moeilijk inziet hoe een eerlijk proces zou kunnen plaatsvinden, dit zou een schending op artikel 6 van het EVRM kunnen uitmaken ;

Dat hieromtrent ook de rechten van het kind, nationale en internationale geldende normen hieromtrent dienen nageleefd te worden, gezien de kleinkinderen deel uitmaken van het kerngezin ;

Besluit :

Dat zowel het vorige BGV als dit INREISVERBOD te vroegtijdig afgeleverd werden : indien die noodzaak er zou zijn, dan had DVZ minstens moeten wachten tot alle procedures afgesloten zouden zijn, op voorwaarde dan nog dat die negatief afgesloten zouden zijn voor verzoekster en een afwachtende houding moeten nemen gezien de erge gezondheidsproblematiek ;

Dat in voorkomend geval, door de aflevering van een BIJLAGE 13SEXIES, er splitsing van de familiekeren zou ontstaan, wat ingaat tegen artikel 8 EVRM, dat het fundamenteel respect van het privé- en familiaal gezinsleven poneert ;

Dat naast verzoekster, de ganse familiekeren zich, met het gewekte rechtmatig vertrouwen en de lange procedures, zich verder heeft kunnen inburgeren en deelnemen aan het sociaal leven ;

Dat er bijgevolg, volgens verzoekster sprake kan zijn van schending van het vertrouwensbeginsel, dat de Administratie geen rekening heeft gehouden van alle objectieve elementen, dat hierdoor de motiveringsplicht en de beoordeling foutief is ;”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het vertrouwensbeginsel,*
- Het objectiviteitsprincipe,*
- De motiveringsplicht,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Er zou tevens sprake zijn van overschrijding of afwending van macht en van een beoordelingsfout. Verder in het middel beroept verzoekende partij zich nog op een schending van het recht op een eerlijk proces, de rechten van verdediging en art. 6 EVRM. Zij haalt ook de 'rechten van het kind' aan.

Verweerder laat ter zake vooreerst gelden dat de door verzoekende partij ontwikkelde kritiek niet in verband kan worden gebracht met het vertrouwensbeginsel en het objectiviteitsprincipe, waarvan verzoekende partij de schending aanvoert. Op deze voorgehouden schendingen wordt door verzoekende partij nergens nader ingegaan, hetgeen volstaat om te besluiten dat het middel in dit opzicht als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

De verweerder acht dit middel ook niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

De enige kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat zij niet bij machte was gevolg te geven aan een eerdere verwijderingsmaatregel, en dit nu haar gezondheidstoestand dit niet zou hebben toegelaten.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van art. 74/11, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet, dat stipuleert:

(...)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris besliste tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar om volgende redenen:

(...)

Verzoekende partij beroept zich op een situatie van medische overmacht, doch uit het administratief dossier blijkt dat dergelijke medische omstandigheden niet werden weerhouden.

Verzoekende partij diende een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet in op 21.06.2010, die op 06.09.2011 ongegrond werd verklaard. Een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 30.04.2013 werd op 06.09.2013 ongegrond verklaard. Een derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 20.07.2013 werd op 03.09.2013 onontvankelijk verklaard.

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in een situatie van medische overmacht zou hebben verhinderd dat zij gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18.02.2013.

Verweerder wijst er daarbij op dat een beroep dat verzoekende partij heeft ingesteld tegen deze verwijderingsbeslissing dd. 18.02.2013 inmiddels werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrestnr. 106.670 dd. 12.07.2013.

Waar verzoekende partij verwijst naar haar Azeri-afkomst, laat verweerder gelden dat verzoekende partij op geen enkele wijze in concreto aannemelijk maakt dat deze afkomst haar verhindert het Rijk te verlaten voor een periode van 3 jaar. Verweerder wijst er daarbij op dat de beweringen van verzoekende partij reeds werden onderzocht door de asielinstanties, doch niet konden worden weerhouden als een grond voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Ook laat de verwerende partij gelden dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van art. 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging.

De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen behoort - rechten en verplichtingen waarop deze zaak betrekking heeft - vallen niet onder de toepassing van het bepaalde artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Dit onderdeel van het middel is dan ook eveneens onontvankelijk.

Waar verzoekende partij zich nog beroept op 'de rechten van het kind' en 'de familiekeren', laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet aanduidt op welke rechtsregel zij zich beroept, dat de vordering in eigen naam wordt ingesteld door verzoekende partij (en niet namens een kind) en dat de kleinkinderen waarnaar verzoekende partij verwijst evenmin het recht hebben in het Rijk te verblijven.

Verweerder laat gelden dat de familieleden waarnaar verzoekende partij verwijst illegaal in het Rijk verblijven. Deze familieleden beschikken net zoals verzoekende partij niet over een verblijfsrecht in België, en dienen net zoals verzoekende partij het Rijk te verlaten. Er kan dan niet worden ingezien hoe het feit dat verzoekende partij gedurende een aantal jaren België niet mag betreden, enige schending zou uitmaken van het gezinsleven dat verzoekende partij zou hebben met haar dochter en schoonzoon - en dit nog los van de vraag of verzoekende partij erin slaagt aan te tonen dat zij een beschermenswaardige relatie onderhoudt met deze (meerderjarige) personen.

Een schending van art. 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middele*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat de verzoekster niet aangeeft op welke wijze het door haar ingeroepen vertrouwensbeginsel en het “*objectiviteitsprincipe*” zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing zodat het enig middel, wat dit betreft, niet-ontvankelijk is.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hiertoe is de overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoekster een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, nu zij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting, meer bepaald omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 februari 2013. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en van de artikelen 6 en 8 van het EVRM.

3.3.3.1. Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. (...)

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Te dezen betwist de verzoekster noch dat haar bij een beslissing van 18 februari 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd, noch dat zij aan dit bevel geen uitvoering heeft gegeven. Bij arrest nr. 106 670 van 12 juli 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot

nietigverklaring tegen deze beslissing en er blijkt niet dat een cassatieberoep is ingesteld tegen dit arrest, zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Kern van verzoeksters betoog is dat zij omwille van medische redenen geen gevolg kon geven aan de beslissing van 18 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij verwijst hierbij naar medische attesten van 19 maart 2013, 26 maart 2013 en 31 maart 2013. Haar betoog lijkt hiermee evenwel gericht te zijn tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 18 februari 2013 en niet tegen de thans bestreden beslissing. Hoewel uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de medische problemen waarnaar de verzoekster in haar verzoekschrift verwijst zich reeds manifesteerden op het moment dat haar beroepsprocedure tegen voornoemd bevel om het grondgebied te verlaten lopende was, liet zij na deze op te werpen. De Raad merkt verder op dat het betoog van de verzoekster voorbijgaat aan de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 6 september 2013 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 30 april 2013 ongegrond werd bevonden. Deze beslissing steunde op een medisch advies van een ambtenaar-geneesheer waarin deze oordeelde dat *“(u)it de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Betrokkene kan reizen en de mantelzorg kan worden waargenomen door haar directe omgeving.”* De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelde aldus, voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing, reeds vast dat er geen sprake is van enig medisch probleem in hoofde van de verzoekster dat haar verder verblijf in België noodzaakt. Bij arrest nr. 162 437 van 19 februari 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing. Louter ten overvloede merkt de Raad tevens op dat, mocht er alsnog een ernstige verslechtering plaatsvinden van de gezondheidstoestand van de verzoekster, artikel 74/11, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod niet kan ingaan tegen de bepalingen van onder meer artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekster verwijst naar haar Azeri-afkomst, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat de verzoekster nalaat om concrete elementen naar voor te brengen waarom haar Azeri-afkomst haar verhindert de bestreden beslissing na te leven. Dit blijkt des te meer nu de verzoekster zelf aangeeft *“supplémentaire elementen (...) (te zullen) aanbrengen waaruit blijkt dat een terugkeer naar het oorsprongland zeker risicovol is”*. Daarenboven wordt erop gewezen dat de beweringen van de verzoekster reeds werden onderzocht naar aanleiding van de door haar ingediende asielaanvraag, waarbij de Raad bij arrest met nr. 51 614 van 25 november 2010 de verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

3.3.3.2. Waar de verzoekster opwerpt dat, gelet op haar rechten van verdediging en artikel 6 van het EVRM, niet van haar verwacht kon worden dat zij uitvoering zou geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, *“in acht genomen de hangende aanvragen bij dvz (...) en in het kader van de behandeling van verzoekschriften bij de Raad (...)”* lijkt haar betoog gericht te zijn tegen de beslissing van 18 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en niet tegen de thans bestreden beslissing. Er wordt nogmaals op gewezen dat de Raad bij arrest nr. 106 670 van 12 juli 2013 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing heeft verworpen, zodat de verzoekster niet aantoont dat zij hieraan geen gevolg had kunnen geven. Een schending van artikel 6 van het EVRM of van de rechten van verdediging kan niet worden aangenomen. Ten overvloede wordt er op gewezen dat artikel 6 van het EVRM enkel betrekking heeft op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

3.3.3.3. De verzoekster werpt op dat zij door de bestreden beslissing gescheiden zou worden van haar familie en verwijst hierbij naar artikel 8 van het EVRM. De Raad ziet niet in hoe verzoeksters recht op een familie- en gezinsleven en privéleven geschonden zou kunnen worden door de bestreden

beslissing, nu bij beslissingen van 18 februari 2013 ook aan haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 6 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt machtsoverschrijding, afwendings van macht of een beoordelingsfout aangetoond.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN